ΦΩΣ

Καμπάνες. Ἦταν τὸ χθεσινὸ βράδυ κάτι σὰν τὸ βράδυ τῆς Ἀναστάσεως, σὰν τὸ ἐαρινὸ βράδυ ποὺ λάμπουν ἐπάνω τὰ ὁλόχρυσα ἄστρα, χιλιάδες πολυκάνδηλα κρεμασμένα ἀπὸ τὸν οὐράνιον θόλον, καὶ ὕμνοι καὶ δοξολογίαι ἀνέβαιναν πρὸς τὸν οὐρανόν. Καὶ ἦταν πράγματι ἁγία νύκτα Ἀναστάσεως. Καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς συμμετεῖχε εἰς τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν τοῦ λαοῦ μὲ τὸ φῶς τὸ μελίχρυσον ἑνὸς ἀθηναϊκοῦ φεγγαριοῦ. Ἔτσι οἱ δρόμοι ἐφωταγωγήθησαν καὶ ἡ νυκτερινὴ ἐθνικὴ ἑορτὴ προσέλαβε περισσοτέραν λαμπρότητα. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ διαφορετικά. Αὐτὸς ὁ οὐρανός, ποὺ εὐλόγησε τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ σκοτεινὸς καὶ ἀπαθὴς εἰς τὰς νίκας καὶ τοὺς θριάμβους των. Αὐτὸς ἐπλήγη ὅταν ἐδολοφονεῖτο ἡ «Ἕλλη». Καὶ αὐτὸς ὑβρίζετο ὅταν ἐκρημνίζοντο αἱ ἐκκλησίαι, ὅταν ἐφονεύοντο λευκόμαλλοι ἱερεῖς, ὅταν ἐβομβαρδίζοντο ναοὶ καὶ ἐκυλίετο εἰς τὴν σκόνην ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ Ἅγιον Δισκοπότηρον. Ὁ Οὐρανός! Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ τὰ γαλανά του βάθη, κατῆλθεν ἡ Θεοτόκος καὶ ἔγινεν ἡ Ὁδηγήτρια τοῦ Στρατοῦ μας. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ τὰ ἴδια βάθη ἐξαπελύθη ἡ ὀργή Της κατὰ τῶν ὑβριστῶν Της. Ἕνα φεγγάρι, ἕνα ἀσημένιο φεγγάρι ἐστάθηκε χθὲς εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ μετέβαλε τὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς εἰς λαμπρὰν ἑορτὴν φωτός. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ πλημμύρα τοῦ ἀργυροῦ σεληνόφωτος ἦσαν ὅλα ἄργυρος. Καὶ ἠκούσθησαν εὐχαρίστως οἱ σχετικοὶ στίχοι ποὺ ἀπήγγειλε κάποιος:

Μέσα στὸ φῶς τὸ ἀργυρὸ τοῦ οὐρανίου ἄστρου
Ποὺ ἀργυρᾶ εἶναι τὰ νερὰ καὶ ἀργυροῖ κι' οἱ κάμποι,
Παίρνει καὶ ἡ Ἀκρόπολις τὸ φῶς τοῦ Ἀργυροκάστρου
Καὶ γίνεται Ἀργυρόκαστρο ὅλη ἡ Ἑλλὰς καὶ λάμπει.*

ΤΟ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΟΝ

Ο κ. Τσῶρτσιλ, ὁ χαλύβδινος πρωθυπουργὸς καὶ μεγάλος μας φίλος, εἶναι καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς του εὐγενέστατος. Ὅταν εἶδε, ὅτι ὁ κ. Χίτλερ ἔφθασεν εἰς τὴν τελικὴν νίκην... ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τὸν συγχαρῇ. Δὲν ἐτηλεγράφησε. Ἕνα τηλεγράφημα ὅσο μακρὸν καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἔχει τὴν θερμότητα μιᾶς ἐπισκέψεως καὶ ἑνὸς προφορικοῦ λόγου, οὔτε ἀκόμη καὶ ἑνὸς ἐπισκεπτηρίου, μὲ λίγες θερμὲς φιλικὲς λέξεις. Καὶ ὁ κ. Τσῶρτσιλ ἐπροτίμησε τὸ τελευταῖον. Ὅταν τὴν περασμένη Κυριακὴ ἐπεσκέφθη τὸ μέτωπον ὁ ἀεικίνητος πρωθυπουργὸς ἀπέστειλε τὸ ἐπισκεπτήριόν του πρὸς τὸν κ. Χίτλερ. Τὸ ἐπισκεπτήριον ὅμως αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπὸ λεῖον ἐκλεκτὸν χαρτὶ καὶ δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ κανένα πιεστήριον τοῦ Λοδνίνου. Ἦταν μία τεραστίου μεγέθους ὀβίς, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἐξαποστέλλονται καθημερινῶς εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ τῶν ἀγγλικῶν τηλεβόλων. Ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν ὀβίδα ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς ἔγραψε μὲ κιμωλίαν: «Π ρ ὸ ς τ ὸ ν κ. Χ ί τ λ ε ρ π ρ ο σ ω π ι κ ῶ ς». Καὶ τὴν ἐξαπέστειλε μὲ ἕνα πυροβόλον τῶν 240 χιλιοστομέτρων. Τὸ τρομερὸν ἐπισκεπτήριον ἔπεσε καὶ ἐξερράγη εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς δρόμους ποὺ ἀκολουθεῖ φεύγων ὁ γερμανικὸς στρατός.

— Κύριε Χίτλερ, ἕνα ἐπισκεπτήριον γιὰ σᾶς, εἶπε κάποιος ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν του. Εἶναι ἕνα μπιλιέτο τοῦ κ. Τσῶρτσιλ.

Ὁ Γερμανὸς δικτάτωρ φρονίμως ποιῶν δὲν ἄπλωσε νὰ τὸ πάρῃ, ἔμεινεν ὅμως λίαν εὐχαριστημένος διότι ὁ κ. Τσῶρτσιλ εὑρεθεὶς ἐπὶ γερμανικοῦ ἐδάφους δὲν ἐλησμόνησε νὰ ἀφήσῃ τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Μὰ πῶς μποροῦσε νὰ τὸ λησμονήσῃ αὐτὸ ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργός. Ὁ κ. Ἀδόλφος εἶπεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἐπισκεφθῇ μὲ τὸν στρατόν του τὸ Λονδῖνον. Τὸ ὅτι δὲν τὸ ἐπεσκέφθη δὲν ἔχει σημασίαν. Ὁ κ. Τσῶρτσιλ ἐξετίμησε τὴν καλήν του πρόθεσιν καὶ τοῦ ἀφῆκε τὸ μπιλιέτο του.

Τὸ ἐπισκεπτήριόν μας συνήθως ἀφίνουμε ὅταν δὲν βρίσκουμε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπισκεπτόμεθα. Καὶ ὁ κ. Τσῶρτσιλ μὴ εὑρὼν τὴν Γερμανίαν, ἡ ὁποία ἔχει ἐξαφανισθῇ καὶ εἶναι ἀνγώστου διαμονῆς ἀφῆκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του...

ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ

Εὐτυχέστερος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν κ. Χίτλερ δὲν ὑπάρχει. Σμπαράλια ἔγινεν ἡ Γερμανία, σπίτι ὄρθιο δὲν ἔμεινε, ἔδαφος γερμανικὸ ἐλεύθερο δὲν ἔμεινε καὶ ὅμως ὁ ὡραῖος Ἀδόλφος ὁμιλεῖ μὲ ἀσάλευτη πεποίθησι γιὰ τὴ μεγάλη, τὴν τελικὴ γερμανικὴ νίκη. Ὁραματίζεται θριάμβους, ἐπιτυχίες, δάφνες· βλέπει τὶς στρατιὲς τῶν Συμμάχων νὰ διασκορπίζωνται· ἀκούει ζητωκραυγὰς καὶ θούρια. Ἡ γερμανικὴ σημαία μὲ τὸν ἀγκυλωτὸν κυματίζει εἰς τὸν ὑψηλότερον ἐξώστην τοῦ Λονδίνου. Τὸ πλῆθος χειροκροτεῖ. Ὁ κ. Μουσσολίνι ποὺ εἶναι σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δίπλα του, κλαίει ἀπὸ συγκίνησι.

— Ἀγαπητέ μου Μπενῖτο, ἀμφέβαλες ποτὲ γιὰ τὴν τελική μας νίκη;

— Ποτέ.

Τώρα κλαίουν καὶ οἱ δύο ἀπὸ χαράν, ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἀπὸ εὐτυχίαν.

—Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης τὴν Ἰταλία μετὰ τὴν τελικὴ νίκη, Μπενῖτο;

— Λέω νὰ τὴν κάνω ὀπερέττα. Εἶναι πιὸ σύμφωνη μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ. (Τραγουδάει): Λὰ ντόννα ἐ μόμπιλε...

— Ἐγὼ θὰ τὴν κάνω ἐπιθεώρησι τὴ Γερμανία. Εἶναι ἕνα εἶδος ποὺ ἀρέσει περισσότερο στὸ Κοινόν. Ἔτσι ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ τραβήξη λίγο κόσμο τὸ ἀδειανὸ Βερολῖνο καὶ νὰ ξαναγεμίση ἡ Γερμανία. Ὁ τίτλος θὰ εἶναι «Τελική νίκη». Θὰ ἀρχίζη μὲ ἕνα σκέτς. Ἔπειτα θὰ βάλω ἕνα χορευτικὸ νούμερο, ποὺ θὰ τὸ ἐκτελῆ ὁ Γκαῖριγκ μὲ τὴν Καλουτᾶ. Τὸ νούμερο τοῦ μεθυσμένου, ὡς νὰ ξεμεθύση ὁ Γκαῦμπελς ἀπὸ τὴν προπαγάνδα, θὰ τὸ κάνη ὁ Μακρῆς. Στὸ φινάλε ποὺ θὰ ἔχω μείνει ὁλομόναχος, θὰ ἐκτελῶ ἐγὼ ἕνα ρόλο... Καὶ θὰ πέφτη ἡ αὐλαία μετὰ τῆς Γερμανίας. Πῶς σοῦ φαίνεται;

— Θαῦμα.

— Ἔτσι θὰ γνωρίση καὶ τὸ θέατρον τοῦ πολέμου τὴν ὑψηλὴν τέχνην ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὴν τελικὴν νίκην. Μὰ μὴν κλαῖς, ὅλο κλαῖς.

— Εἶναι τῆς ἰδιοσυγκρασίας μου. Ἔπειτα εἶναι τόσο μεγάλα τόσο θαυμάσια ὅλα αὐτά, ποὺ μὲ συγκινοῦν βαθύτατα, Ἀδόλφε...

— Λέγε, Μπενῖτο.

— Ἔχω μιὰ ἰδέα. Τώρα ποὺ θὰ ἀδειάση ἡ Γερμανία, μπορεῖς νὰ τὴν νοικιάσης.

— Καὶ τί θὰ κερδίσω;

— Θὰ εἰσπράττης ἐνοίκια. Ἔτσι, ἂν δὲν φθάσης στὴν τελικὴ νίκη, θὰ ἠμπορῆς νὰ φωνάζης — μοῦ ψιθυρίζει αἰσχρὸς καλαμπουριστὴς — νοῖκι!... νοῖκι!...

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ενας Γερμανὸς στρατιώτης ποὺ συνελήφθη αἰχμάλωτος εἶχε τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ σημειώνη σ' ἕνα ἡμερολόγιο τὰς ἐντυπώσεις του. Τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ ποὺ εὑρέθη στὴν τσέπη του ἀρχίζει ἀπὸ τὶς 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1943. Στὴν πρώτη αὐτὴ σελίδα ὁ Γερμανὸς σημειώνει πόσον εἶναι ὑπερήφανος ποὺ ἐπὶ τέλους εὑρέθη ὑπὸ τὰς γερμανικὰς σημαίας.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 43 γράφει πόσον εἶναι εὐτυχὴς ποὺ θὰ πολεμήση διὰ τὸν μεγάλον Φύρερ.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 44: «Οἱ Γερμανοὶ ὑποχωροῦν. Αὐτὲς οἱ ὑποχωρήσεις μὲ κάμνουν δυστυχῆ. Θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι... Ἄγγλος».

Ἰανουάριος τοῦ 45: «Ἐμεῖς οἱ Γερμανοὶ εἴμαστε κ τ ή ν η. Ὅλοι καταρώμεθα τοὺς ἐθνικοσοσιαλιστὰς ἀλλὰ κανεὶς δὲν τολμᾶ νὰ τοὺς ἀντισταθῆ. Γιατί νὰ γεννηθῶ Γερμανός;»

Καὶ σταματᾶ ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ φράσι τὴ γεμάτη ἀλήθεια, τὴν εἰλικρινῆ φράσι. Ἀλλ' ἐνῶ εἶναι τόσον εἰλικρινὴς καὶ φιλαλήθης, ὅταν χαρακτηρίζει ἰδίως τοὺς συμπατριώτας του, ἀφίνει πολλὰ κενὰ στὶς σελίδες τοῦ ἡμερολογίου του. Αὐτὲς τὶς σελίδες θὰ ἠμποροῦσε ὁ αἰχμάλωτος Γερμανὸς νὰ τὶς γεμίση μὲ τὶς ἑξῆς πληροφορίες:

30 Ὀκτωβρίου 43. Ὑποχωροῦμεν ὁλοταχῶς διὰ τὴν τελικὴν νίκην, ἡ ὁποία εὑρίσκεται πολλὰ χιλιόμετρα ὄπισθεν. Ὁ μέγας Φύρερ μᾶς ὑπόσχεται νὰ μᾶς ὁδηγήση ὅλους εἰς τὴν Ἀγγλίαν δεμένους χειροπόδαρα. Γιατί νὰ μὴ γεννηθῶ Ἄγγλος;

15 Νοεμβρίου 44. Περίλαμπρη νίκη ἔστεψε τὰ γερμανικὰ ὅπλα εἰς τὸ Σκοπευτήριον τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἐσφάγησαν 200.000 Ἕλληνες. Γιατί νὰ γεννηθῶ Γερμανός;

5 Ἰανουαρίου 45. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν κατελάβομεν τὸ Χαϊδάρι κατόπιν πολυώρου σφοδρᾶς μάχης πρὸς 500 νεκρούς. Ὁ μέγας Φύρερ ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν... γερμανικὸν πολιτισμόν. Γιατί νὰ μὴ γεννηθῶ γάϊδαρος;

3 Φεβρουαρίου 45. Συμφώνως πρὸς τὸ νέον σχέδιον προχωροῦμεν ὀπισθοχωροῦντες διαρκῶς. Ὁ μέγας Φύρερ ἔχει κρεμάσει τὰς ἐλπίδας του εἰς τὰ 13 ἑκατομμύρια τοῦ στρατοῦ του καὶ ὁ στρατός του ἔχει κρεμάσει 13 ἑκατομμύρια ὁμήρους. Γιατί νὰ γεννηθῶ;

1 Ἀπριλίου 45. Ἀφοῦ συνετρίψαμεν τοὺς Ἀγγλοαμερικανοὺς καὶ τοὺς Ρώσους, εἰσήλθομεν σήμερα 1ην Ἀπριλίου εἰς τὸ Λονδῖνον, τὴν Μόσχαν καὶ τὴν Νέαν Ὑόρκην. Κατόπιν τοῦ θριάμβου αὐτοῦ ἀποφασίζεται, ὅπως ἡ πρωταπριλιὰ καθιερωθῆ ὡς ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς Γερμανίας. Ὁ στρατὸς πανηγυρίζει διὰ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ Βερολίνου. Ὁ μέγας Φύρερ ἔδωσε πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας τὴν ἑξῆς ἀγγελίαν: «Ἐνοικιάζεται πρωτεύουσα συγκειμένη ἐκ πολλῶν οἰκιῶν καὶ καταστημάτων. Ἐνοίκιον λογικόν. Τὸ μόνον λογικὸν ποὺ ἀπέμεινεν εἰς τὴν Γερμανίαν. Δὲν ἔπρεπε νὰ γεννηθῶ».